

Poetul dela Vittoriale.

Unul dintre poeții contemporani care s'a bucurat în viață de toate satisfacțiile posibile a fost desigur Gabriele d'Annunzio. Nici un om n'a fost mai reprezentativ ca poet, romancier, erou național și Don Juan...

Natura l'a făcut puternic, cu o figură expresivă, dar fără o frumusețe definită, accentuată de altfel și de o calviție precoce și totală. D'Annunzio a înțeles să-și corecteze acest defect prin tăierea mefistofelică a bărbii sale. Dar când poetul vorbea, un foc sacru îi lumina ochii și un farmec secret și nedeslușit învăluia pe toți din jurul lui. A fost admirat de bărbați și adorat de femei. Cât a fost de iubit, se poate vedea într'unul din romanele sale „Il fuoco”, care marchează etapele calvarului pasionant și tragic, pe care el l-a trăit cu marea tragediană Eleonora Duse.

Aceiași vrăjitorie pasionantă a întrebuițat-o d'Annunzio pentru cucerirea Italianilor, ca să dea Francezilor ajutor militar în timpul marelui război, și cine nu cunoaște explorările sale eroice (s'ar putea spune chiar fantastice) cu ai săi „Arditti” la liberarea portului Fiume.

Acest mare animator a știut să-și creieze la bătrînețe un azil demn de măreția lui.

El trăiește pe malurile seducătoarelor lacuri italiene în vila lui din Vittoriale. Minunata locuință e despărțită în două părți distincte, consacrate, una *odihnei* și cealaltă *muncii* și *meditației*. S'ar zice o mănăstire anexată unei vile din timpul Renașterii prin grădini paradisiace.

Acolo d'Annunzio lucrează, căci cu toți cei 73 ani ai lui și cu toate că are vederea slăbită — un ochi pierdut în război — poetul scrie de zor la niște Memorii asupra *vieții*, *destinului* și *morții*.

Existența acestui mare gânditor e supravegheată în deaproape de ultima (putem fi siguri?) din admiratoarele sale, d-ra Luigia Baccara, o tânără pianistă care a încercat să-l așasineze (din dragoste) la Fiume în 1922 și care de atunci nu l-a mai părăsit.

Dînsa (și cu o soră a ei) conduce munca și odihna scriitorului și mai lasă, dar foarte rar, să pătrundă pînă la el, oarecare vizitatoare din America Italia, Franța sau Anglia.

Ar fi foarte dureros ca această curioasă existență să se sfîrșească, fără acele memorii-mărturisiri „atît de așteptate”. J. H.

Cuvinte urite.

Cred că nu fac rău atrăgînd luarea aminte asupra două expresii peste măsură de uricioase și necuviincioase:

A trage chiulul și sic.

Voi fi iertat că le întrebuițez, dar numai pentru singura și cea din urmă dată.

Cuvîntul din urmă din întăia expresie este fără îndoială acel ce francezii — care nu se prea formalizează — îl întrebuițează în *cul de sac*, *cul de lampe*, *culbuter*... și al cărui înțeles îl știe ori cine. Cît despre înțelesul întregii expresii nu îndrăznesc să-l arăt, atît e de pornografic și de cea mai de jos treaptă. Cît despre al doilea cuvînt întrebuițat cu seninătate de mulți care îl cred că e *sic* latinesc, n'am de zis nimic, decît că să întrebe pe un *turc*. G. G. N.